

Komandi partur
Í komandi parti verður Mathilda gift við Petur
hjá Pansaranum.

Malla og Theodor, systkinabarn Mathildu, sum doyði við Tór 2, einans 28 ára gamal

Elna og Mathilda. Elna var sum ein mamma fyri tey, tá ið mamman doyði

Handilin hjá Tinu, har Mathilda arbeiðdi.

Tveir eiðismenn komu ikki aftur í aftur. Teir vóru Rasmus Joensen, í Skorini, og Theodor Joensen. Eg og Theodor vóru systkinabørn. Mamma hansara var Sigga, mostir mín. Hon átti Theodor uttan hjúnalag, og hann var hennara einasta barn. Theodor var giftur við Mallu úr Leirvík, hon var systir politikaran og fakfelagsmannin Frederik Hansen. Tey áttu tveir synir Gunnar og Hans Andreas, kallaður Dia. Gunnar var føddur í 1936. Hann var føddur nærum blindur. Malla var sjúklig, tí kom omman at taka sær serliga nógv av Gunnari. Tá vóru ikki aðrir móguleikar hjá blindum enn at fara til Danmarkar á blindaskúla, men vegna kríggið kundi hann ikki fara fyrr enn hann var 9 ára gamal. Gunnar hevur mesta partin av lívinum búð í Føroyum, men hann býr nú uttanlanda. Tann yngri beiggin Dia, gjørdist portørur. Hann giftist við Britt í Havn, mamma hennara var Hildigunn, systir Sólrún Háberg. Tey fingtu fimm børn. Dia doyði í bestu árum.

Eg var á Eiði, tá ið tíðindini um hesa vanlukku frættust. Eg sá menn tosa saman í túninum, tá eg kom nærri skilti eg á prátinum, hvat ið var hent. Hetta var sjálvsagt ógvuliga skakandi.

Til Havnar

Eg kom til Havnar í 1945, beint tá kríggið endaði. Tá búði eg hjá hjá Ginnu og John.

Eg fór so at arbeiða hjá skraddaranum, Tórálvi Sigurskjold, har eg lærði at seyma.

Tórálvur var ættaður úr Hvalba og kom til Havnar í 1932. Hann arbeiðdi ymsa staðni í Havn, men tá ið eg arbeiðdi hjá honum var tað í Dr. Jacobsens gøtu nærindis FK handlinum. Beint við búði tann kendi skraddarin Hans Marius Debes. Hann kom eg eisini at kenna væl.

Eg skuldi bara vera har eina stutta tíð. Men Sigurskjold spurdi meg, um eg ikki kundi blíva verandi, so eg var har í eini trý ár. Hetta var ein rættiliga stór fyrirøka. Vit vóru sjei á verkstaðnum, eisini læringar. Vit høvdu tað so hugnaligt. Eg fekk døgurða frá teimum hvønn dag, hetta kom væl við. Ein av teimum á verkstaðnum var Gundur Schiller, sum í mong ár hevði klædnahandil í Miðbýnum í Havn.

Gundur og Derhard Thomsen, ættaður úr Syðrugøtu, fóru at arbeiða saman sum skraddarar. Teir bóðu meg seyma fyri seg. Eg fekk fast fyri buksurnar, sum eg seymaði, kr. 15,- fyri parið. Tað var nokk so nógv tá. Ein av mínum uppgávum var at vera modell, tá ið brúðarkjólar skuldi seymast, og brúðurin var nakað til kropp sum eg sjálv!

Tá bílegði eg mær eina seymimaskinu. Tað var eitt ára leveringstíð, maskinan kostaði kr. 290, sum var ein stór upphædd tá. Hon skuldi gjaldast kontant. Eg hevði lítið av peningi, so tá eg hevði goldið hevði eg ikki eitt oyra eftir.

Vanliga plagdi eg at kunna seyma einar buksur um dagin. Men nú eg var púra lens, mátti eg dríva á fyri at fáa pening millum

hendur. Ta vikuna seymaði eg 11 pør av buksum.

Annefía og Andreas í Køkubúðini vóru fitt fólk

Eg fekk eitt kamar í einum fittum gomlum húsum, har Køkubúðin var í gerð. So hvørt sum grundin bleiv stoypt, bleiv húsið flutt upp eftir. Til endan stóðu húsin á tunnum. Tað var ikki lætt at koma inn og út í húsinum. Vit gingu upp ígjøgnum stiga, fyri at koma til hús. Tað einu náttina var ódnarveður, grannarnir vóru bangnir fyri at húsið koppaði. Tíbetur hendi einki hendi. Ta náttina var eg einsamøll heima. Hini vóru øll farin heim í vikuskifti. Eg kundi eisini verið farin til Beggu, vinkonu mína, hon bjóðaði mær, tað helt eg ikki var neyðugt. Hon var dóttir Fridu og Jóhan á Meiarinum, eg hevði tað gott hjá teimum. Tey búðu har sum Salong Madonna er nú.

So skuldi húsið takast niður. Andrias var harmur um at siga okkum trý, sum búðu her, upp. Vit sluppu at vera har, til vit høvdu funnið okkurt annað. Andrias og Annefía vóru stak fitt fólk.

So skuldi eg leita mær eftir einum nýggjum kamari. Foreldrini hjá Beggu bjóðaðu mær at búgva hjá teimum eina tíð. Eg fekk eitt nýtt kamar uppi í Varðagøtu hjá Jóan Karl, ættaður úr Leirvík, og Jovinupetru, ættað úr Ljósáum.

Eg fekk ofta døgurða frá foreldrunum hjá Beggu sunnudag. So ein morgun kom Begga grátandi til mín, og sigur at mamma er so sjúk,

hon er farin á sjúkrahúsið. Hon doyði bara nakrar dagar seinni.

Tá kom alt aftur fram fyri meg, sum eg sjálv hevði verið úti fyri. Alt bleiv so trist, sum tað ger, tá man fær stóra sorg at bera. Begga og eg vóru vinkonur alla tíð, eisini eftir, at hon giftist til Klaksvíkar. Hon doyði knappliga á ungum aldri, eg tosaði við hana kvøldið fyri hon doyði.

Aftur til Eiðis og til Havnar

Eitt skifti fór eg norður til systir mína á Eiði, sum trongdi til hjálps. Elna var gift við Poul Ejdesgaard, sum var eiðismaður. Tey fingtu tvær døtur Johanna og Hildegard.

Elna skuldi flyta í hús, og Poul var til skips. Eg helt, at við øllum, hon hevði gjørt fyri meg og okkum, tá mamma doyði, so skuldi eg lona henni tað aftur. Eg var har norðuri eina tíð.

Tá eg kom til Havnar aftur var ikki lætt at fáa arbeiði. Eg bleiv so biðin at koma í kjøt- og matvøruhandil hjá Tinu, sum tey kallaðu handilin hjá Tinu Johansen. Hann var á horninum Sverrisgøta/Tórsgrøta, har handilin hjá Kissa er nú. Tað var ikki so nógv at velja í tá. Eg var ein kuldakráka, har var so kalt, eg troystaði mær so illa at vera har. Men eg var har kortini í umleið eitt ár. Ebba og Bogi Winther stóðu fyri forrætningini, tey vóru fitt fólk. Mær dámdi væl hjá teimum.